

Християни посред света

По случай празника на св. Хосемария, който се чества на 26 юни, предлагаме част от една негова проповед, озаглавена “Ревностно да обичаме света”. Тя съдържа важни аспекти от духовността на Опус Деи. Според испанския светец да бъдеш християнин означава да служиш на Бог там където протича твоя живот: в семейството, на работата и в ежедневните занимания.

Постоянно съм поучавал с думи от Светото писание – светът не е

лош, тъй като е излязъл изпод
ръцете на Бог, тъй като е Негова
творба, тъй като Бог погледна
света и видя, че е добре направен
(1). Ние, хората, го правим лош и
грозен с нашите грехове и с
нашето безверие. И за миг не се
съмнявайте, деца мои, че каквото
и да е отдръпване от честните
всекидневни дела за вас - мъже и
жени от света - е противно на
Божията воля.

Точно обратното. Сега трябва още
по-ясно да разберете, че Бог ви
призовава да му служите във и
сред мирските материални и
обществени дела на човешкия
живот. Бог всеки ден ни очаква в
лабораторията, в операционната
зала, в казармата, в
университетския кабинет, в
завода, в работилницата, на
полето, в семейното огнище,
изобщо в сферата на всяка
дейност. Добре запомнете – има

нещо свято, божествено, скрито и в най-обикновените неща, което се пада на всеки от вас да открие.

Често съм казвал на студентите и работниците, които се събираха около мен през тридесетте години, че трябва да умеят да материализират духовния живот. Стремях се да ги откъсна от изкушението – толкова често тогава, а и сега – да водят двойствен живот: от една страна вътрешният живот, свързан с Бог, а от друга, да водят отделен, различен живот в семейството, в работата и обществото, пълен с всякакви земни дреболийки.

Не, деца мои! Не може да има двойствен живот. Не можем да бъдем като шизофреници, щом искаме да бъдем християни. Има един-единствен живот, направен от плът и от дух. И този живот трябва да бъде свят и в духа, и в

тялото и изпълнен с Бог, с невидимия Бог, Когото срещаме в най-видимите, в материалните неща. Няма друг път, деца мои. Или се научаваме да откриваме Бог в нашия всекидневен живот, или изобщо няма да Го намерим. Затова уверено мога да ви кажа, че нашето време трябва да възвърне на материалното и дори на най-баналните случки тяхното първоначално благородно значение, да ги постави в служба на Божието царство, да ги одухотвори и така те да станат средство и възможност за наша постоянна среща с Исус Христос.

Истинското християнско съзнание, което вярва във възкресението на телата, винаги се е противопоставяло – съвсем логично – на разделянето на човешкото същество на тяло и душа, без да се бои да бъде сметнато за материалистично.

Затова е съвсем естествено да се говори за християнски материализъм, който смело се противопоставя на всеки материализъм, отричащ духа.

Какво са тайнствата – ранните християни са твърдели, че са следи от Въплъщението на Словото – ако не ярък показ на пътя, който Бог е избрал, за да ни освети и отведе на Небето? Не виждате ли, че всяко тайнство е събрало любовта на Бог и е попило цялата Му съзидателна и изкупителна сила, които ни се дават посредством материален носител? Какво е Евхаристията, ако не обожаваните Тяло и Кръв на нашия Изкупител, които ни се дават чрез простата материя на този свят – хляб и вино, чрез тези плодове на природата, отгледани от човека, както припомни последният Икуменичен събор (2)?

Разбираемо е защо, деца мои, апостолът е могъл да напише: *„всичко е ваше; вие пък сте Христови, а Христос – Божий”*(3). Става дума за едно възходящо движение, което Свети Дух, изпратен в нашите сърца, иска да предизвика в света – да се възвисим от земята чак до славата на Господ. И за да бъде ясно, че това движение включва и най-прозаичните неща, свети Павел пише още: *„И тъй, ядете ли, пиете ли, или нещо друго вършите, всичко за слава Божия вършите”*(4).

Това учение в Светото писание, което се намира – както знаете – в сърцевината на духа на Опус Деи, ще ви подтикне да вършите идеално работата си, да проявявате своята обич към Бог и хората, като влагате любов и в най-дребните неща от вашето обичайно всекидневие,

откривайки тази божествена частица, която се намира в детайлите. Как добре се вписват тук стиховете на поета от Кастиля: *„Пиши бавно и красиво. По-важно е да правиш хубаво нещата, отколкото изобщо да ги правиш”* (5). Уверявам ви, деца мои, че когато един християнин върши с любов и най-незначителните всекидневни работи, те се преизпълват с Божието присъствие. Затова повтарям и набивам в главите като с чук, че призванието на християнина е да твори поезия от всекидневната прозаичност. Деца мои, изглежда, че небето и земята се съединяват в линията на хоризонта. Но всъщност те се сливат във вашите сърца, които наистина се утвърждават във вярата, ако живеете по свят начин вашето обикновено ежедневие.

Превод от испански: Марио
Георгиев

Бележки:

(1) Срв. Бит. 1, 7 и по-нататък.

1. Срв. II Ватикански Събор,
пастирска конституция
Gaudium et Spes, 38.
2. 1 Кор. 3, 22-23.
3. 1 Кор. 10, 31.
4. Антонио Мачадо, *Poesías
completas* (събрани
стихотворения – б. пр.). CLXI.-
Proverbios y cantares. XXIV.
Изд. Еспаса-Калпе, Мадрид,
1940.

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://
dev.opusdei.org/bg-bg/article/
khristiiani-posred-sveta/](https://dev.opusdei.org/bg-bg/article/khristiiani-posred-sveta/) (06.08.2025)